

A Társaság

Hadik-Barkóczy Endréné grófné, Zichy Klára grófnő
a Vörös Kereszt szolgálatában.

D. HOBE & CO
LIKOR KÜLÖNLEGESSÉGEI

HOBE TRIPLE SEC
HOBE CHERRY BRANDY
HOBE CRÈME D'ANANAS
HOBE CRÈME DE BANANE
HOBE CRÈME DE CACAO
HOBE CRÈME DE MENTHE
HOBE CRÈME DE VANILLE

SPEZIALITE
HOBE GRAND MONARQUE

Vérszegényeknek és lábbadozóknak KRIEGNER-féle

Tokaji China-vasbor

a legjobb! — Kapható minden gyógy-
szertárban 6.60 és 3.50 fillérért.

BARAKONYI KOVÁCSY FERENC BORTERMELŐ

Sajáttermésű TOKAJHEGYALJAI borairól.

SZŐLŐK :: TÁLLYÁN :: PINCÉK

Valódi garantált tiszta Tokaji borok minden
előkelő bor- és csemegeüzletben kapható.

KIÁLLITÁSI KITÜNTETÉSEK:

Szeged	1876	S.-A.-Ujhely	1881	Budapest	1896
Páris	1878	N.-Kikinda	1884	Páris	1900
Székesfehérvár	1878	Budapest	1885	Pozsony	1902
Kassa	1880	Brüsszel	1888	Pécs	1907

Vezérképviselő:

KARÁCSONYI FERENC BUDAPEST, VI., Podmaniczky-u. 10.

A Társaság RÉSZÉRE HIRDETÉSEK FELVÉTE-
NEK A LAP KIADÓHIVATALÁBAN:
RITZ-SZÁLLÓ, BUDAPEST.

Racz Daniel

*Budapest,
IV., Király-utca 2.*

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
VIII., Baross-utca
85.

A főváros első és legrégebb
csipketisztító-, vegytisztító és
kelmefestőgyári intézete ala-
pitva 1867. évben

Telefon József 2-37
Fiókok: II., Fő-utca
27., IV., Eskü-ut 6,
Kecskeméti-utca 14,
VI., Andrássy-ut 16,
VI., Teréz-körut 39
V., Harmincad-u. 4,
VIII., József-körut 2

E GYENRUHÁK

garantált legjobb gyapjuszövetekből, meleg ruhák és
könnyebbek is. Stájerpisztoly K 40.— Gyulay-táska
K 15.— Kardbojt K 4.— Kardkötő K 6.— Meleg
keztű K 4.— Gyapju gamásni K 7.— Tábori takaró
K 12.— Hátizsák K 8.— Evőcsésze fedővel K 1.50. Tábori
kulacs K 3.— és feljebb és minden cikk, melyre a hadseregnek a tábor-
ban szüksége van, nagy választékban, jutányos árban beszerezhető.

TILLER MÓR ÉS TÁRSA

csász. és kir. udvari és kamarai szállítóknál
BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁCI-UTCA 35. SZÁM.
Ezreknek, kereskedőknek nagybani vételnél árengedmény.

Őszi divat.

ÁRVAY JÁNOS ÉS TÁRSA

CSÁSZ. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLITÓK
SELYEM- ÉS DIVATKERESKEDŐK

áruosztályában
az ujdonságok már megérkeztek.

BUDAPEST, V., BÉCSI-UTCA 9. SZÁM.

LITTKÉ

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR. EGYETEMI MAGÁNTANÁR.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, RITZ-SZÁLLÓ. – TELEFONSZÁM: 60-88.

II. évf.
40-dik szám.

Előfizetési árak: egy évre 18 kor., félévre 10 kor., negyedévre 5 kor. Egyes szám ára 40 fill.

Budapest,
1915 október 7.

A MAGYAR NŐ

meghallotta a haza hívó szavát és hadba vonult. Felöltötte hófehér formaruháját, rávarrta a vörös keresztet parolit és rendre sorakozott a jótékony ság táborába. Magával vitte fegyverét is, forrón dobbanó szívét, mely mély és áradó mint a tenger, ringatva altató mint Szent Erzsébet palástja és készen várta ellenségeit, a nyomort, a fájdalmat, az árvaságot és a könnyet. És megkezdődött a magyar nő háboruja, a legszebb, a legszentebb küzdelem.

Jöttek a fekete, szomorú kórházvonatok nehéz sóhajtással, lassu dübörgéssel, melynek visszhangja anyák és kedvesek lelkében kelt szárnyra és gyermekszívekben, melyeket először ijesztett meg a csunyaarcu Élet. Benépesültek a kórházak, sáppadt, meggyötört arcok izzasztották a vaságyak fehér vánkosait és terhes lett a levegő kintől, jajtól, epedéstől. Leszállt az álom a műtermek fehér asztalára és jött utána a kegyetlen ébredés. Kifaragták a mankókat, a melyek egyhangu kopogással sétáltak a kövezeten, s a melyeknek panaszát olyan messziről meghallottuk. És lettek özvegyek, árvák, bús elhagyottak, a kiket mind a háboru adott nekünk a dicsőség mellé.

És a nő, a magyar nő szelid mosollyal, simogató szemmel, dolgos kézzel várta minden ellenségét. A fekete vonatot, a fehér ágyat, a sáppadt arcot, a koppanó mankót, a kiáltó jajsztót, az elfojtott sóhajtást. Mindenütt, a hol szükség volt rá, helyt állott és győzött. A háboru vérvirágai mellett a jótévis legnemesebb virágai fakadtak, melyeknek tiszta illata áldást hintett mindenütt a haza földjén. Csodákat láttunk, tündérmeséket, a mikor a puha kezek gyöngéd érintésére mosolyra szelidült a legfájdalmasabb arc, megenyhült a lázban égő homlok.

Ismertük a magyar nőt a történelemből. Áhítatos tisztelettel tanultuk soha el nem felejtethető hősi tetteit, de ennek a világháborunak kel-

lett jönnie, hogy megelevenedjék szemünk előtt a mult és lássunk! Lássuk a magyar nőt még nagyobbnak, még önfeláldozóbbnak, mint a milyenek képzeltük. Lássuk szebbnek, hódítóbbnak a kórházak folyosóin, mint a milyenek szalonban, bálban, garden partykon, versenytereken láttuk. És láttuk az exkluzív mágnásasszonyt, a széltől is óvott grófkisasszonyokat fehér ruhában vörös kereszttel, épp úgy, mint az egyszerű polgári családok anyáit, leányait, a kik elfelejtették, mi a fáradtság, mi a kényelem és éjjelt nappallá téve állták a harcot a nyomorusággal, szenvedéssel. És most tudjuk csak igazán, ki a magyar nő, a magyar katona felesége, anyja és leánya. Most tudjuk, mennyire méltó hőseinkhez, a kik a becsület mezején vérük ontásával védik a haza vérrrel szentelt földjét.

A király, a legelső magyar ember, érdeme szerint becsülte meg a magyar nőt, a mikor ki-tüntetésben részesítette a Magyar Vöröskereszt fehérruhás katonáit. Hosszu névsort, dicsőséges névsort olvastunk róluk és öröm és büszkeség töltötte el a szívünket. De egyuttal gondoltunk valamire, a mit kimondanunk nem hízegő udvariasság, hanem parancsoló kötelesség. A királyi kegy mellett meg kell nyilatkoznia a nemzet elismerésének is. Szobrot a magyar nőnek! Ércből való örök emléket 1914 és 1915 asszonyának, mely időtlen-időnkig hirdesse minden generációknak, hogy a világtörténelem legnagyobb esztendeiben milyen nagy volt a magyar nő. Ezt a szobrot meg kell csinálni, a férfiaknak kell megcsinálni, a kiket simogatott, ápolt, gyógyított az elhagyatottság szomorúságában és a fájdalom rémségeiben. Álljon ott ez a szobor Budapest legszebb helyén, fehéren, ragyogóan, és sohase hervadjon el lába előtt a virág. Ázelőtt csak virágot adtunk hölgyünknek, most szobrot emelünk neki, a melyben élni fog mindaz a jóság és szeretet, a mit ő lelkéből, asszonyi szívéből adott nekünk.

Nádasdi Baán Achilles.

RUTH

DARKELETI TÖRTÉNET

IRTA:
LÁZÁR ISTVÁN

ILLUSZTRÁLTA:
MARTON FERENC

XV.

A láthatatlan virgács.

A Vének feje a vádlottra tekintett:

— Tagadod?

— Nem.

— Azt mondd, hogy Jérahk tolvaj?

— Azt mondom.

Jérahk dühében rágt a szakállát.

— Ugy-e, tudod, hogy a hamisan vádaskodót miképpen büntetik Izráelben?

— Tudom, — felelte Boáz, ki máskor maga is tagja volt a Vének Tanácsának.

— Add elé a bizonyítékokat!

— Mit loptam? — kiáltott föl Jérahk. — Hadd halljam, vajjon mit loptam én életemben?

— Te hallgass, — szólt rá a bírák fejedelme, — akkor szólj, ha meghatalmazlak!

Boáz megfelelt.

— Odakünt van az udvaron egy szegény özvegy-asszony, óh nemes bírák, Naóminak nevezik. Ő az az asszony, a kit megkárosított Jérahk, ez a Jérahk, ki a becsületét keresi.

— Hivjátok bé, — parancsolta a bírák fejedelme, — hadd halljuk a szavát!

Naómi belépett s meghajolt az ítélet asztala előtt.

— Nemde te vagy Elimélek özvegye?

— Én vagyok, uram.

— Annak az Eliméleknek az özvegye, ki Jérahkra bizta minden fekvőségét, mikor kiment innen az éhség idején, — folytatta Boáz. — Elbeszéljem-e?

— Mondja el Naómi.

— Ugy szólt az egyezés, — kezdte az anyóka, — hogy Elimélek uram mindenét, a mit nem tudtunk elvinni, Jérahknek átadja, s Jérahk gondviselője lesz a földnek és a háznak. Megegyeztek feliben, azaz: ha visszaköltözünk Bethlehembe, Jérahk által kell, hogy adja a vagyon felét Eliméleknek, vagy utódjának minden hasznával s kamatával egyetemben. Odalent, a moábiták földjén Elimélek uram elveszett járvány idején, s elveszett Máhlon és Kiljon, az én két szép fiam is szomorú halállal: tizsinges kutat ástak, a föld béomlott s eltemette őket... Árván maradtam két menyemmel, az egyik hazament az atyja házához, a másik, Ruth az ő neve, hazajött velem Bethlehembe, hogy éljünk és kinlódjunk Elimélek fele-örökéből...

A bírák részvétellel hallgatták.

Az Abarim hegye mellett jártunk, mikor Sikota, a gonosz rabló, utunkat állta s elvette Ruthtól Máhlon örökét, kétezernél valamivel több ezüstsékelte. Sirtunk, de élt bennünk a reménység, hogy megmaradt nekünk Elimélek uram igaz öröksége. De csalatkoztunk, óh nemes bírák, mert itt Bethlehemben, hol üdvösséget reméltünk, még Sikotánál is gonoszabb lopóra akadtuk, ki Jérahknek s Jábin fiának mondatik...

— Nem igaz! — üvöltötte Jérahk. — Naómi hazudik!...

— Te hallgass, — szólt rá a főbíró komoran, — akkor szólj, ha meghatalmazlak!

— Jérahk, noha szégyenlem, nekem legközelebbi atyámfia, hát igaz örömmel és szeretettel mentem a házához. Odabé a belső szobában Adonainak gyertyát égetett, s a mikor kijött, nem akart megösmerni. Mégsem tudott egészen megtagadni, mert hiszen ösmernek engem Bethlehemben, de akadékoskodott: hátha nem is én vagyok Elimélek uram özvegye? Azután megkértem szépen, hogy adja vissza nekem, a mi engem illet, s azt mondta, nem adja, mert neki tanui vannak, hogy Elimélek uram mindent neki hagyott örök ajándéku. Megmondta nyiltan, hogy egy cérnaszálat sem ad a kezembe, s hogy többet ne menjek a háza udvarára, mert kutyái szabadon járnak s esetlegesen megharapnak...

— Nem igaz! — morrant föl Jérahk. — Naómi hazudik!

— Tanum van, — szólt Naómi csendesen.

— Álljon elé!

Ruth belépett s meghajolt az ítélet asztala előtt.

— Nemde, te Ruth vagy, Naómi menyje?

— Én vagyok, uram.

A szentéletű öregek nyájasan bólintottak a nap-haju, ártatlan asszonynak.

— Igaz-e, leányom, hogy Jérahk, a kit esmersz, Naómi nénjét nem akarta megösmerni, s hogy utoljára azt mondta: többet ne menjen a háza udvarára, mert kutyái szabadon járnak s esetlegesen megharapják?

— Hitet teszek erre.

Naómi kapta meg a szó jogát:

— Kijöttem a kapuba s keservesen sirtam. Voltak ott elegen, a kik látták, s haragjukban bekiáltoztak Jérahk ablakára. Nem mertem Boázhoz menni, mert ugy tudom, hogy Elimélek urammal haragban volna, s bizonyosan elpusztulok édes menyemmel együtt, ha egy Roboám nevezetű szegény ember, ki valamikor az

A bírák részvétellel hallgatták.

uram nyáját őrizgette, oda nem jön s haza nem visz a házába, hogy legyen áldott érte!

A bírák fejedelme intett s Jérákhhoz fordult méltóságosan:

— Mit szólsz a vádhoz, ki panaszos vagy?

— Tanuim vannak!

— Álljanak elé.

Bejött két rongyos héber. Hires gazemberek voltak mind a ketten: egyszer már hamis tanuzás miatt ki akarták őket végezni a »kövek meze«-jén. A bírák fejedelme megnézte őket keményen, de keményen.

— Vigyázzatok!

Látszott a szeméből, hogy nem adatik többé kegyelem.

— Mit tudtok?

Nagyot hallgattak.

— Semmit.

— Én megmondom, — vigyorgott az egyik, — nekem tiz ezüstsékelt ígért Jérákh, ki Jabin fia, ha mellette vallok!

A vihar kitört.

— Csend!

S most hirtelen két ember a Vének Tanácsából (az Jóel, ez Jifri) fölkeltek s előjöttek az ítélet asztalához.

— Vallomást teszünk!

Jérákh olyan lett, mint az ón.

— Esküszöm a vadkecskékre, melyeket a pusztába bocsájtottunk, hogy Naóminak igaza legyen...

Jifri Jabin fiára mutatott:

— Becstelen ember ő mindenképpen! Én és Jóel ott valánk az egyezségnél, mikor Elimélek átadta minden fekvőségét, felerészben: örök joggal. Naómi igazsága ragyog, mint a nap!

Iszonyu láрма támadt.

— Kövezzétek agyon!

A bírák fejedelme csendet parancsolt.

— Mit szólsz ehhez, Jérákh?

Megtörtén hallgatott.

— Boáz, föloldalak a vád alól! — szólt a bírák fejedelme ünnepélyesen. — Nemes bírák, ítéljetek Naómi igazában!

Jérákh leborult az ítélet asztala előtt.

— Kegyelem!

— Kövezzük agyon! — kiáltozott a nép, kívül, az ajtóban. — Halál reá!

— Kegyelem... — rimázkodott Jabin fia sirva.

— Foglyárok, vigyétek s vessétek a tömlőc fenekére!

Boáz még egyszer szót emelt, de most a bűnös érdekében:

— Nemes bírák! Atyafiságban vagyunk övele, szépen kérünk, valahogy kegyelmezzetek, ne mondassa valaki: Boáz és Elimélek atyafia megköveztetett!

Szólt pedig az ítélet eképpen: »Jérákh, a Jabin fia kivételes kegyelemből életben marad, de minden jogától megfosztatik, ki kell, hogy menjen Bethlehemből, s minden vagyona Naómi asszonyé, a ki Elimélek özvegye.«

Úri lakás kiadó kertes villában, hat szoba, mellék-helyiségek, szép kilátás, egészséges vidék, gáz, villany, istálló vagy autogarage. Nem távol vil-lamostól, megálló: Budagyöngye. I., Napos-ut 4.

József Ferenc kir. herceg, 7-es huszárhadnagy legujabb arcképe.
Erdélyi udv. fényképész felv.

ALTWIEN.

A színes házak mind alusznak lágyan,
lehullt az éj. Nagy lépttel jár az őr
s virraszt a hold, sápadtan haloványan.

Sarkantyú peng, felszakad egy-egy ének,
csikorgó, éles léptekkel sietnek
hazafelé, korhely, ifjú legények.

Kettő... kettő... akár a viaszbábok,
kart-karba öltve, bálból, kipirultan
tipegnek fehérszoknyás mosólányok.

Szük kis utcából, énektől kísérve
halk mandolinhang fájó siró lelke
zokog belé a csendes, nyári éjbe.

— — — Zsaluk mögött, hófehér kis szobácska,
nipp — — — Eisler Fanny táncos figurája —
sok-sok virág, bús verseskönyv felütve —

s két gyertya közt egy lányka kiterítve.

Sass Irén.

VÉN ASSZONYOK NYARA.

Már hűvös ősze hervadoz nyarunk
S távol hegyről felhővel int búcsút . . .
Az égen is pár lomha felhő lóg,
Mögülük — mint fehér függöny mögül
Kacér asszony — kikandikál a nap:
Hol eltűnik, hol újra ránk kacsint!
A messzeségben minden úgy ragyog:
Távol tornyok merednek élesen,
Színes pásztáktól tarkul a mező,
A lóherén felhők árnyéka reng,
Egy kis tanya — piros tető — nevet,
Ezüst füzek hajolnak a Dunára,
A túl parton csomóba — mint a nyáj
Húzódva össze — házak állanak,
Fehér faluk vakít . . . Szemben velük
Száraz sárgán nyujtózik a hegyoldal,
A szőlőben a csősz puskája szól
S kereplő riogatja a rigót.
Feljebb a nagy erdő olyan sötét,
Minthogyha benne őriznék a titkot,
Az irtásban egy-egy vén tölgy búsul
S az erdőnek bókol és hajladoz
A szélben, mely most napnyugat felől
Táncol a hegyről le s száll a mezőre.
Viszi magával a kondás gyerek
Tülök szavát s a csordás trombitáját
És fölborzolja az öreg Dunát! . . .
Apró fodrot vet tőle itt a víz,
De már amott békés kékségbe ringat
Egy csolnakot . . . Most kék ruhába jó
Túlhan a vízhez egy asszony. Letérdel
A kerekas pallóra s mosni kezd,
A megmártott gyolcsot sulykolja vigan . . .
Előtte méltósággal úszik el
Néhány liba és gágog hangosan,
Az alvégről másik csapat felel
S a gágogástól zeng végig a part . . .
Elöttem itt ép' szénát gyűjtenek:
Két csitri lány gereblyéz és kacag,
Feltürt piros szoknyácskáik alól
Mezitlen lábuk ingerlőn fehérlik, —
Egy vén paraszt rakná a szénaboglyát,
De most elnéz az országut felé,
Hol messziről könnyű szekér zörög.
Részeg legények ülnek a szekéren,
Kalapjuk fölvirágozott, pántlikás,
Mögöttük porzik sűrűn és fehéren
Az országút — e keskeny messzeség! . . .
Két oldalán a szálas jegenyék,
Mint egy-egy órjas fölkiáltó jel
A kurjantás s a sóhajtás után! . . .
. . . A Szűz cernája száll a levegőben . . .
A hűvös szél megborzongatja hátam
És közbe langyos napfény simogat . . .
És én a tűnő, hervadt nyár felé
Fordítom sáppadt, könnyes arcomat! . . .

Leányfalu, szeptember.

Tóth László.

HADI ESTÉK ZEMPLÉNBEN.

Az a pusztulás, mely a felvidéken az oroszjárás szomorú emlékét hirdeti, a gyors segítség lázas munkáját váltotta ki az ország hazafias közönségéből. Megkezdte az akciót Sáros megye s a nemes példát követve megmozdult Zemplén és Abauj s ma már biztosítottak látszik, hogy a nyomor és szenvedés tanyáin vígasztaló öröm váltja föl a szomorúságot, újraépülnek a Kárpátok elpusztult falvai, a szívek megenyhülnek és a diadalok hírével remény költözik oda, ahol csüggedés kisértette a lelkeket.

A segítség gyönyörű munkájában nem kis szerep jut a művészetnek. Legujabban Zempléni megye közönsége állt a háborús jótékonykodás szolgálatába pompásan sikerült hadiesték rendezésével, melyeken együtt van a megye társadalmának színe-java, szinte tüntető tanúságot téve a szép célért való lelkesedéséről.

Sikerült esték voltak már Nagymihályban és Gál-szécsen, ahol *Molnár Béla* dr. országgyűlési képviselő és felesége rendezte a hadiestéket, de kivált nagyszabásuak a vármegye székhelyén, Sátoraljaujhelyen, *Bajusz Zoltán* dr. kitűnő rendezésében megtartott hangversenyek. Az eddig rendezett három hadiest bővelkedett művészi eseményekben. A műsoron szerepeltek a többi között a *Góth-pár*, *Sebők Sári* és *Baán Achillesné*, *Berthóty Gizella* asszony az Opera tagja, akik közül az utóbbi már a kassai Kazinczy-kör estéjén is nagy sikerrel vett részt. Valamennyien művészetük legjavával álltak sorompóba a siker érdekében és minden számukkal elragadták a hallgatóságot. A színpad művészei mellett *Polónyi Elemér* és *Dienzl Oszkár* zongorajátéka gyönyörködtette a közönséget és *Sokaltz Mihály*, egy fiatal, de nagytehetségű lengyel hegedűművész keltett osztatlan figyelmet. Megkapó száma volt az egyik hadieste műsorának *Bajusz Zoltán* dr. *Túl a Dnyeszteren* című háborús jelenete és még sok más nívós művészi produkció, melyet hivatásos művészek és a megye legjobb műkedvelői adtak elő. Külön estén szerepelt ugyancsak nagy sikerrel *Tarnay Alajos*, aki javarészt saját szerzeményű műdalait adta elő.

A hadiestékről sohasem hiányzik a megye előkelősége.

Meczner Gyula főispán és családja, Dókus Gyula alispán, Ambrózy Nándor és családja, Ferenczy Béla altábornagy és családja, Széchenyi Ernő gróf és felesége, Berchtold Kázmér gróf és felesége, Meczner Béla főrendiházi tag és családja, Sebastiani Vilmos és családja, Pintér István és felesége, Hoyos grófnő, Thuránszky László és családja, Forgách Erzsébet grófnő, gróf Hoyos Sándor és családja, báró Sennyey Béla családja, báró Sennyey Gézané leányaival, báró Sennyey Miklós családja, Guttman Mór és felesége, báró Sennyey István, Szmrecsányi Béla cs. kir. kamarás és felesége, Dókus László és felesége, Kossuth Lajos és családja és még sokan, minden egyes alkalommal megváltják jegyeiket. Mai számunkban néhány jól sikerült fotográfiát közlünk az ujhelyi hadiestékről.

Régi képeket

mesterien javít, tartóssá tesz; **nemesi címereket, ősfákat, kamarási táblázatokat** elsőrangú heraldikai kivitelben készít **HANUSZIK LÁSZLÓ** Budapest, X. ker., Liget-utca 40. szám, III. em. 16. * **Telefon: 120-41.**

Vadászy Böske.

Waltherr Marianne.

Ambrózy Clarisse.

Élőképek a zempléni hadiestéken.

Sebastiani Angèle.

Sennyey Klára bárónő.

Élőképek a zempléni hadiestéken.

TÜCSKÖK A BALATON MELLETT.

Irta K. BARABÁS ATALA.

A hol nem ordít a halál, nem bömböl az ágyu, a hol nem mint ellenségek állanak egymással szemben, hanem, mint meghitt jó barátok döcögnek a szőlők felé a magyar paraszt és a mosolygó orosz fogoly, itt a füredi szőlőhegyek közt megenyhült a harag, megenyhült minden fájdalom. A tücskök itt gyűlnek össze a füredi partokon, éppen a tihanyi templommal szemközt. S ha ott elnémul az esti harangszó, akkor ők énekelnek.

Máshol is énekelnek a tücskök, de ilyen sokan, ilyen zengő kórusban sehol, a távoli, boldog tengerek partján, vagy a nyugalmas fenyvesek között nem hallottam őket.

A tücskök kiénekelik az új halottakat.

Mostanában a sárguló platánok árnyékában, a »Pax« villa köré gyülekeztek, a hol egy világgal megbékült nagy szív temkezett évekig a csend és béke birodalmába.

Az egyik békeapostol belehalt a világháboru szörnyű zúrzavarába, a galamblelkű, fehér pápa, X. Pius. És most a mitisztalelkű, meleg szívű remeténk hagyta el csendes tuszkulánumát a világháboru véres és dicső évében.

Olyan a Balaton ősszel fehér, csillogásával, sárga levelekkel a hullámok hátán, megfakult sáppadt-ságában, mint egy szelid, haldokló, fehérlelkű aggastyán.

A tücskök kiénekelik az új halottakat.

Az ember szívét álomtalan éjjelen kiviszik a tó partjára s valahova a sás közé rejtik s játszanak rajta.

Kiénekelik a boldogemlékű, a hűtlen déli tájakon s a kopár orosz mezőkön pihenő fiatal halottakat a kiknek nem jutott halotti ének, csak ágyuszó.

És az éjjeli tücsöklitánia az irgalom éneke. A legédesebb, legszivhezzőlőbb bibliai énekek éneke...

Miért van háboru? Hogy már egyszer ne mindenben magunkat keressük, hanem magunkról másokért megfeledkezzünk.

Miért van háboru? Hogy a szörnyűségek menekvő szorongásában meglássuk a szeretet lobogó vörös tüzét, melyet az önfeláldozás éleszt.

Istenem, hogy lehet enni, inni, aludni, mikor ennyi, alig sugározni kezdő szeretet, mint sok feltörő s mindjárt lebukó fiatal napok bolyongnak fájdalmasan, hazátlanul.

Mért érzem a tücsökdalos éjjeleken, hogy hozzám menekülnek, engem keresnek a halottak, a kik szerettek; holdvilágos, langyos éjjeleken?

Mért van szemem, amiben szomorú, megértő világok élnek? Mért van lelkem, melynek ez események zordak és fáznak, de az emlékek élnek benne, mint örök, soha meg nem bolygatható állóvizek, mint tengerszemek, melyek szemeimben mindent visszatükröztenek, változatlanul.

Mért van szomorú szemem, amire valamilyen világban felleget tűztek ki egyszer, hogy mindig borult legyen?

A tücskök felénekelik a régi szerelmeket is, a melyek, óh de régen, a Balatonon szövődtek s a tó fenekén nyugosznak most. Drága kicsi énekesek, hogy tudtok ti emlékezni.

Az anyám is olyan szemekkel járt egyszer erre, mint én. Az Ipoly-udvar ódon fala előtt, a Kisfaludy Sándor szobra körül, kinek bronz szíve akkor a hon felett kesergett. A vén platánfák alatt akkor is úgy sétáltak a lányok, mint most, csak-

hogy a kedves romantikus füredi gavallérok, a wertheri bús lovagok helyett félszemű, vagy bicegő vaskeresztesekkel flörtölnek a mostani lányok.

Hova lettek a még csak tavaly szereplő urlovások? A régi somogyi, zalai batárok, fogatok, a pozsony-megyei pusztákról ide rohanó szandlaúferok? S a világhíres Annabálok? Anyám s az ő barátnői a sárga tarlatán ruhájukban, melyeknek fodrait lesodorták, le tépték a polkák és csárdások hevében.

Elöttem játszik velök a víz. Talán vizhullám, talán habos tarlatán?

Az ember nem tudja, emléznek melyik szebb a holdfényes vizeken...

parnói Molnár Viktorné, Desseffy Virginia grófnő kis leányával. A grófnő tevékeny részt vesz a háborus jótékony mozgalmakban.

Uher felv.

Hindenburg tábornagy vezérkarával a dűnamenti harcfeleolását figyeli. Mellette Ludendorf altábornagy s az előtérben Fleischmann von Theissruck vezérkari százados, az osztrák-magyar vezérkar képviselője.

Mint ékszertartót anyám ráhagyta az ő titokzatos, szomorú szívét.

S most újra itt állok a kupolás kis templomszögben, a híres Benvenuto Cellini feszülete előtt, a kinek Jézus az örök italt igéri szomszúságcsillapítóul.

S most újra hallja s issza a lelkem a régi hangokat. Az orgona bűgását, a gyermekek énekét, a Balaton éjjeli zenéjét.

Még a bájos éjjeli zene is, mely miatt akkor gyűlölettel szoritottam össze a fogamat. megbékülve zeng-bong a templomi kórus hangjaiban. Hullanak a hangok, mint az akácfa szirmai, lassan peregnék a fehér, tiszta, illatos melódiák leghalkabb akkordokkal, legfinomabb piánisszimóval; teli lesz velük az oltár, a templom, mint egy végső ámen, hogy megengeszteljem azt, a ki már halott.

S most hogy újra itt vagyok az örök vizet kínáló Jézuskép előtt, boldog vagyok, hogy azóta nekem is adott abból a korsóból inni.

Most érzem, jó volt nekem olyan mélyen kérlelhetetlenül gyűlölni a poézisba, éjjeli zenébe burkolt csak pénzértéket, mint egy kemény ellenség. Ha nem gyű-

löltem volna, most nem tudnék örülni s mindent szeretni, a mi szép, a gyűlöletet felülmulóan, bocsánatadóan, mint egy hű, kipróbált jó barát.

Akkor csak mindig magamnak örülnék s nem érezném a mások életének terheit. Az én szemeim vissza is néznek, a nagy multakban is keresnek, nemcsak előre. Az én lelkemben olyan ősi a bánat, mint a bronzon a nemes patina, mint a régi, sokat átélt ház az ódon vakolat.

Jó volt megjelölve lenni a fenséges kenettel s új fényeket gyujtani, a hol nincs. S kikalapácsolni, kiverni márványkőből önmagunkat s megkonstatálni nagy vágyak, nagy lelkiküzdelmek értékeivel, kivájni kemény, büszke könyekkel.

Milyen jó nekünk fényeket látni, a hol más nem lát. Magunkat pazarolhatni, szétszórhatni lelkünket. Milyen jó a világ minden fenséges dómját, terét barbarangolni, ismerni, a lélekbe felszívni s gyönyörködni a művészetek és szavak zenéjében.

Milyen jó nem polgári gondokkal foglalkozni. Jó hogy van tücsökcirpelés, harangzűgás, vizcsobogás, természet fényűzése, ebben a pokoli világzajban is. S min-

den embernek egy gyönyörű ékszere, amivel lelken-
dezve ezt a sok gyönyört felissza, a szive.

S a sok bánatot! Mi, a kik fehér ruhában ápo-
lunk, oh mért nem, mint a pompás egyszerűségű görö-
gök, fehér tógában járunk a szenvedő Leonidások, az
uj termopiléi hősök között keresztény szívünkkel? Mi
köztünk maradjon örökké az önfeláldozó, tiszta szeretet,
mert ha ezt nem érezzük, úgy ülünk a világháboru
páholyában, mint a régi pogányok nézték szivtelenül az
arénák szörnyü emberi áldozatát.

Maradjon közöttünk a szeretet, mint ő, őrszem,
a ki kiálljon valamely Golgotára, mint a Mester, vagy
a Vernia hegyére, mint az Assisi szent Ferenc, a
szeretet boldog trubadúrja, a legenda misztikus alakja.
Vagy a tihanyi hegyre valaki s örökké felemelje ez el-
bukó embereket.

Ne haljanak meg az igazlelkü, a pompáról le-
mondó aggastyánok, a pusztai Mózesok, az igazi pász-
torok, a kik örökké, éjjel, nappal pihenés nélkül a béke
felé tereljék a szegény emberi nyáját, melyet most a
farkasok megdézsmálnak, széjjeltépnek.

A remény szelidszemű kék szalagján vezessék
valamerre, mint a gyermek a bárányt, mint a legen-
dás, szép szavu királyleány a mesés tihanyi hegyen az
ő kecskéit.

Párás, őszi reggeleken úgy fekszik előttünk a Ba-
laton, mint egy alvó gyermek, vagy boldog aggastyán,
mert a lelke mindegyiknek egy. Rajta leng a tücskök
halotti éneke, a régi notturmo, a Helka és a Kelén tün-
dérek szötte ezüst szövete, a kecskekörmös, ekhos Ti-
hany sok-sok legendája s a kihalt »Pax« villa mélysé-
ges csendje.

Eltemetett szerelmek, ujjászületett emberi szi-
vek örvendő, fényes misztikuma...

szentkereszthegeyi Kratochwil Károly ezredes, a 4. honvéd gyalog-
ezred parancsnoka Lakos százados mellére tűzi a katonai érdem-
keresztet.

A FŐHADNAGY UR SARCOL.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Irta LAMPÉRTH GÉZA.

(Folytatás és vége.)

(Szinházakkal szemben kézirat. Műked-
velők háborus jótékony célra külön
engedély nélkül is előadhatják.)

HATODIK JELENET.

Előbbiek. Örmester.

Örmester: (a csóknál lép be a hátsó ajtón, szalutál.)
Hopp! A főhadnagy ur sarcol!

(Hirtelen behunyja a szemét, sarkon fordul s úgy áll feszes hap-
tákbán, háttal a csókolózóknak.)

Amélie: Ah!... (A csók után átlibben a szomszéd
szobába.)

Fazekas: (megrázkódik, felnyitja szemét, nyujtózkodik,
szétnéz, boldog mosollyal.) Senki! (Meglátja az
örmestert, felugrik.) Örmester!

Örmester: (megfordul) Parancs, főhadnagy uram!

Fazekas: Mit csinálsz itt?

Örmester: Főhadnagy urnak alássan jelentem — állok!

Fazekas: Hát én mit csináltam, mikor bejöttél?

Örmester: (zavarral) Ült a főhadnagy uram és ...
izé ... itt ült, mondom ebben a katedrában...
és izé ...

Fazekas: (közbevágva) Aludtam?

Örmester: (könnyebülten) Mint a mormotér, főhadnagy
uram!

Fazekas: Nem volt itt senki?

Örmester: Teremtett lélek sem, főhadnagy uram!

Fazekas: Nem hallottál semmit?

Örmester: Annyit se én, mint a süketnéma öreganyám,
Kiskundorozsmán, helyben!

Fazekas: Nem is láttál semmit?

Örmester: Annyit se, mint a ma kölykedzett macska-
kölyök.

Amélie (belép.)

Fazekas: Amélie kisasszony, kegyed sem látott sem-
mit? (Jelzi az ölelést.)

Bárczy Oszkár 10-es honvédhuszár-hadnagy. Hősi magatartásáért a III. oszt. hadiékítményes katonai érdemkeresztet kapta.

alföldi Flatt Géza 37. gy.-ezredbeli káplár, az olasz harctéren ellenséges gránáttól találva hősi halált halt, 21 éves korában.

Porcia Nándor gróf gy.-ezredbeli hadnagy, hősi halált halt az északi harctéren.

Amélie: Nem. Csak azt láttam, hogy a főhadnagy ur elszunyókált articsókázás közben. . . Hát magára hagytam. Nagyon szépet álmodhatott. A szeme úgy ragyog. . .

Fazekas: (kitörően) Kisasszony! Örmester! . . . Olyan boldog vagyok . . . (Összepengeti a sarkantyúját.) (Örmesterhez) A legények hogy vannak?

Örmester: Ettek-ittak, vigan vannak, már táncra bizserg a talpuk.

Fazekas: (Amélie felé) Egy órával ezelőtt még a halál muzsikáját hallgatták és már táncos kedvük vagyon.

Örmester: A város valamennyi fehércselédje itt van, még, aki elszaladt is, visszasompolygott. Szeretnék egy kicsit megforgatni őket amugy magyarosan, huszárosan. Azért jöttem, ha megengedné a főhadnagy uram. Még volna egy-két toppantásnyi időnk. Én magam is szeretném megforgatni a szakácsné asszonyt, mivelhogy böcsülettel ellátott bennünket. A padlásról kellett ugyan előpiszkálni, de azután igenis jó szívvel volt hozzánk.

Fazekas: Látja kisasszony, így fizet a magyar huszár. (Örmesterhez) Nem bánom — rajta!

Örmester: Köszönjük főhadnagy uram! (Szalutálva el)

HETEDIK JELENET.

Fazekas. Amélie.

(Künn táncnóta: a „Csinom Palkó“ zendül. A legények hujjongatnak, táncolnak.)

Amélie: (Kinéz az ablakon) A puszták tánca . . . Milyen temperamentumos és mégis majesztózus.

Fazekas: Mint a magyar lélek.

Amélie: Már kiskoromban is láttam ezt a táncot a párdúcibőrös Bercsényi-huszároktól. Apa meg is tanított rá akkor.

Fazekas: Amélie kisasszony, ha tudná milyen boldog vagyok! (Sarkantyúját a táncnóta ütemére pengeti.) Madarat lehetne most fogatni velem. Repülni szeretnék . . .

Amélie: Lillácskához?

Fazekas: Már ott voltam. Hiszen azért vagyok ilyen boldog. . . Álomban viszontláttam Lillát.

Amélie: És megkapta azt az . . . izét?

Fazekas: Meg. Nég most is érzem azt az izét.

Amélie: Kár, hogy csak olyan — átomcsók volt.

Fazekas: De azért olyan volt, mint az igazi valóságos eleven csók. Mint a legigazibb, legelevenebb csók.

Amélie: (kötekedve) Lehetetlen.

Fazekas: Istenuccse, olyan volt, magam sem hinném, ha a tulajdon ajkammal nem tapasztaltam volna.

Amélie: Mégis, milyen volt?

Fazekas: Édes volt, mint a méz, forró volt mint a tűz. . . meg egy icipicikét nedves is volt, meg egy icipicikét illatos is volt. . . Akár meg is mutathatom.

Amélie: Óh! (Elhuzódik.)

Fazekas: (folyt.) Volt benne sóhajtás, gyügyögés, csipogás, szívdobogás, lélekremegés . . . szóval egy jól kifejlett, egészséges, valóságos eleven csók volt. Csoda volt, de így volt.

Amélie: Édes csoda . . .

Fazekas: Örökké itt érzem a szívem fenekén, a lellem mélyén. . . Csak azt sajnálom, hogy utána egy kicsit meg nem forgathatom az én aranyos, drága Lillácskám liliomderekát. (Táncolni kezd.) Táncolni szeretnék. De az is csak párosával jó, mint a csók.

Amélie: (Kis gondolkodás után) Azt mondta, hasonlítok Lillácskához. . .

Fazekas: (Elértve) Gyere hát, édes gyöngyvirágszálam! (Elkapja Amélie derekát, táncolnak a kívülről egyre hangosabban hallatszó zenére.)

NYOLCADIK JELENET.

Előbbiek. Margot.

Margot (pihegve, szuszogva, tánclépésekben jön a hátsó ajtón, boldogan): Oh, te drága szent Genovévácskám! Micsoda nagyszerű legények ezek a barbárok . . . Hogy táncolnak! És én még a padlásra bujtam előlük . . .

Amélie (kacagva): Nini, Margot anyó is!

Fazekas (elpenderíti magától Améliet s derékon kapja Margot anyót, nehányszor megforgatja, meghoppantja): Hopp, öreganyám!

Margot (tovább illegetve magát, büszkén kifelé mutat): Az örmester ur is megforgatott! Nagyszerű . . . nagyszerű!

Fazekas: Olyan széles jókedvem van, hogy még Lenoir apót is megforgatnám. (Lenoir felé táncol, a ki most lép be.)

KILENCEDIK JELENET.

Előbbiek. Lenoir.

Lenoir (előbb félénken bedugta fejét az oldalajtón, majd belép. Egyik kezében az óráját tartja, a másikban pénzeszacskó. Védekezve Fazekashoz):

Pardon, grácia podegrás csontjainnak! (Félre.)
Majd megtáncoltat téged Bonaparte...

Fazekas: Azt hittem, Lenoir polgártárs is megfiatalodott velünk együtt. Lám, mi mind megfiatalodtunk. Nézze csak Margot anyót.

Lenoir: Bocsánat, én részemről öregebb lettem — egy órával, éppen egy órával. (Mutatja óráját.) Az egy óra letelt.

Fazekas: (előveszi óráját): Pardon, még nem. Még három egész és egy fél perchijsa van. Itt most az én órám beszél.

Margot: Addig még fordulok egyet az őrmester ural. Nagyszerűek ezek a barbárok... (El.)

Lenoir (haragosan utána szól): A vasárnap-i fécánjaimat tálalta fel az őrmesternek. (A pénzeszacskót csörgetve, mély hajlongással Fazekas felé nyújtja.) S'il vous plait.

Fazekas: Hát ez micsoda, polgártárs ur?

Lenoir (siránkozva): A hadisarc, kérem... amennyit össze tudtam szedni... Több nincsen, esküszöm... Ha a bőrömet lehuzzák, ha kerékbe törnek, akkor sincs... Amélie briliánsai is itt vannak, az arany inggombjaim is... tessék az órám is... Mást igazán nem adhatok.

Amélie: Legyen nagylelkű és irgalmas, főhadnagy ur.

Fazekas (elhárítva a nyújtott dolgokat): Én már kivettem a sarcomat, tiszteletreméltó Lenoir polgártárs, (gunyosan) amugy *barbár* módra itt — a bibliotékájából.

Lenoir (rémülten néz körül, majd az íróasztalához szalad, kéziratát nézi): Fidibuszt csinált... (Hirtelen mosollyal.) Nem csinált fidibuszt a tudományomból! Minden rendben...

Amélie (magyarázva): A főhadnagy ur csak egy kicsit olvasgatott. Nagy barátja a tudományoknak. Botanikus.

Lenoir (csudálkozva, hihetetlenül): Mit? Bo-ta-ni-kus?

Fazekas: No, nem tudós könyvgyártó, ne féljen professzor polgártárs. Csak amolyan dilettáns.

Amélie: Linnét olvasgatta.

Lenoir: Ön ismerné Linnét? Az isteni Linnét?

Fazekas: Könyv nélkül tudom a »Systema naturae«-t, a »Fundamenta botanica«-t, a »Genera Plantarum«-ot. Ezt a művét, a »Species Plantarum«-ot még nem egészen. Azért tellett nagy örömmöm benne. A harctéren ritkán jut az ember ilyesmihez.

Lenoir (meghatottan): Kérem, fogadja hát ezt, ha szabad felajánlanom. (Nyújtja a könyvet.)

Amélie (átveszi a könyvet — Fazekashoz): Emlékül erre a helyre, a hol olyan boldog volt... A hol viszontlátta Lillácskát...

Fazekas (átveszi): Köszönöm, így elfogadom.

Amélie: Aztán, ha valahol szembekerülnek Pierrel, kérem vigyázzanak... kárt ne tegyenek egymásban.

Fazekas (mosollyal): Vigyázni fogunk, mademoiselle!

TIZEDIK JELENET.

Előbbiek. Őrmester. Margot. (Őrmester után jön)

Őrmester (jelentve):

Főhadnagy ur, kérem, letelt az óra!

Fazekas: Fuvass indulót és lóra huszár, lóra!

(Őrmester szalutálva el. — Margot szemét törölgetve utána. — Künn felharsan a trombita. — Fazekas Améliének kezét csókol, Lenoirnak szalutálva el.)

FÜGGÖNY.

Pataky László hadiönkéntes, 18 éves korában hősi halált halt az olasz harctéren. Egyetlen fia volt a hírneves festőművésznek néhai Pataky Lászlónak. Mellette nővére Pataky Kató festőművész nő látható.

Besarábiai leányok huszárjaink társaságában.

Szabó Nándor huszár főhadnagy felv.

Mikor az ágyúk pihennek: Ebéd utáni szieszta a nagy diófák alatt Besarábiában (elől Cseresnyés alezredes és Rampelt kapitány, az asztaloknál Szeless, Ortutay, Tóth, Jakabffy István, Geréby, Szeder, Fodor, Liszka főhadnagyok).

Szabó Nándor huszár főhadnagy felv.

Elesett hőseink

nevének megőrző díszes emléktáblák templomok vagy középületek falaira, hazai márványból 50 kor.-tól feljebb, közterekre és temetőkhöz állítandó emlékoszlopok 150 kor.-tól feljebb. Megrendelhetők: „KULATAR“ művészi sírköviállítás, Budapest, VIII., Köztemető-ut 4. szám alatt.

Kozákroham. (A London News eredeti fényképfölvétele után.)

PACSIRTADAL.

Írta LÁZÁR ISTVÁN.

Sóhaj rezzent át a ringó, zöld vetésen. A fűszálak feje lekókadtt álmosan, a fényeshátú bogárkák a rög-gúlák alá siettek, a lepkék a buzavirágra lippentek szenderedni, a hangyák a boly-városba takarodtak, csend és álom borult a nagy mezőre, csak a szunyogok magas tirádája zengett a sánc fölött, mintha szakadatlan il-Allah-t kiáltottak volna valami miniatűr-dervisek...

A pacsirta csüggedten ült a barázdában. A szeme fátyolosan csillogott. A lenyugvó napot nézte, mely a látóhatár mélyén vörös ragyogással szállt le, a hegyek mögött.

Keleten az ég elfakult, mint a kék selyem, a minék a színét kimosták. Délnyugaton a távoli hegyek teteje még langyos, sejtelmes pirban égett. A szent korong félig már szakadozott körvonalakba süllyedt; hűvös homály ömlött el a végtelenben, mint valami átlátszó, megszürt víz, s a messze úszó báránfelhők lilás-rózsaszín' köntöse nagyhirtelen sárlésszint kapott...

A pacsirta mélán nézte az eget színváltozását, aztán, a hogy az eltűnő napra bámult, halk, különösen keserves hangot hallatott, megingott és beleroskadt a barázdamélyedésbe. Egy percig úgy maradt, mozdulatlanul. Csak a szeme reszketett. Akkor pedig megmozdult a barázdában, hosszú csűdjére állt, hátsó nagy, egyenes karmával a kiszáradt földben megkapaszkodott, azután megrebbent a szárnya s tovahúzott a hullámo-san rengő vetések fölött.

— Hová méssz, testvérem? — kiáltott rá a bubos-pipiske.

— A kakukhoz.

Pipitér-utca 17. sz. alatt lakott a kakukmadár. Hamar odaért. Leszállt a bozót-ház előtt s a fű-pillérek között beszólt az öreg boszorkányhoz:

— Jó estét!

— Ki az?

— Én vagyok...

— Kicsoda?

— Alauda arvensis.

— Mit akarsz?

— Jóslatot...

— Most?! — kérdezte a kakuk ingerülten.

— Légy szives...

— Jőjj reggel!

Sa bürök-függőnyt nagymérgesen az ablakára vonta.

A pacsirta megint kopogtatott.

— Kakuk!

A jósnő nagy, kampós-csőrös fejét kidugta.

— Nem mondtam?!

— Óh, jósolj nekem, tiszteletreméltó kakuk, — könyörgött a pacsirta, — mert nagy fájdalmat szenvedek s csak te enyhítheted a fájdalmamat. Megfizetem...

A kakuk rögtön engedett.

— Mit adsz?

— Nem tudom... Mit kérsz?

— Ötven kukacot.

— Nagyon sok, csücsögte a pacsirta búsan, — nincs nekem anyyim...

— Akkor jóslat sincs!

A pacsirta könnyezni kezdett.

— Ó... ó... ó...

A kakuk megsajnálta.

— Hány van?

— Hat...

— Az kevés!

— Megfizetném becsületesen...

A kakuk elképedt.

— Hitelbe jósoljak? Ah!

A pacsirta sirdogált.

— Ne mondd, hogy rosszszivű vagyok: adj huszonötöt.

— Ha volna!

A vén szípirtyó kilépett. Olyan kövér volt, mint egy gerlegalamb. Hamvasszürke kabátján elől barna harántsávok húzódtak végig. Olyan volt, mint egy karvaly. A pacsirta megijedt és félreugrott.

— Mit félsz?

— Nem félek...

A kakuk megállt és gondolkozott.

— Legyen. Jósolok. De beláthatod, hogy ingyen nem lehet. Tudod, mit? Huszonkét tojasom van, egyet odaadok, költsd ki, etesd és neveld, míg az ötven kukacot megeszi...

A pacsirta örömet megigért.

— Ugy gondozom, mint az én kicsinyeimet...

A kakuk fölbillentette pettyes tunikáját :
 — Nos, hát kiról-miről mondjak jóslatot?
 — A szerelmesemről...
 — Ki a szerelmesed?
 — A Nap!
 — Hm!...

Megütközött rajta.

— A Nap? Hát hogy mersz te ilyen nagy urat szeretni?
 — Ő is szeretett...
 — S most nem szeret?
 — Nem...

Csendes pityergésbe kezdett.

— Ne sirj! Beszélj!

A pacsirta kiöntötte panaszát:

— Örök szerelmet fogadott nekem. Ez tavasszal történt. Körülvett szeretetének minden melegével, csupa fény volt az életem. Reggel, a hogy megjelent az égen, legelőbb rám nézett, s egész nap rajtam pihent gyönyörű lángszeme. Megkért. Egy sugárcsókkal eljegyzett. A felesége lettem. Őt kicsinyem van. Egyik szebb, mint a másik. S most elhagyott...

A kakuk megcsóválta nagy, tollas tokáját.

— Tovább!

— Királyi szemét elfordította rólam, csak egyszer-egyszer pillant rám. És én értem a pillantását: bizonyosan más kedvese van, s azt lesi, vajjon észrevettem-e?

— Óh, te naiv lélek!

— Igen, én tudom. Eleinte úgy tettem, mintha semmit sem látnék, aztán szemére hánytam a hűtlenségét. Megijedt s kis idő múlva rám mosolygott, hogy azt hittem, a szivem is elolvad... Sugárkarjaival körülölelt, tűzcsókjával csókolt s azzal nyugtatgatott, hogy ő a világ központjában áll, magas pozíciója hozza magával, hogy mindenkihez nyájasnak és szeretetreméltónak kell lennie...

— Persze!

— Megnyugodtam, de ismét észrevettem valamit.

Óh, hogy gyötört a féltékenység! Panaszra nyílt a lelkem, s úgy láttam, megnehezelt. Nem mondom, hogy hátat fordított, nem is volt veszekedés, de fáj... Hídeg gúnnyal mosolygott a szemembe: óh édesem, be' különös vagy... nem gondold meg, hogy ki vagyok... vagy azt hiszed, a miért megnősültem, szakítanom kell az egész világrenddel?...

— Igaza van!

— Belátom én, hogy különösen neki nagy összeköttetései vannak a világ társadalmával, s minden teremtetett lény keresi az ő barátságát, hogy mosolyát érezhesse... de mégis! Engemet elhanyagol egészen s kerüli a tekintetemet, mert bizonyosan rossz fát tett a tűzre...

A kakuk elmosolyodott.

— Némán szenvedtem s kedves voltam hozzá. Harmatos hajnalokon elébe repültem s gyönyörű himnuszokkal köszöntöttem az érkezését. Rám mosolygott, aztán a végtelenbe nézett, mintha valakit keresne a lángtekintetével... Óh Istenem!... Van-e ennél nagyobb szenvedés?

A Nap eltűnt a hegyek mögött. Árnyék és szomorúság maradt a földön. A csillagok pisla szemei fölragyogtak s nagyhuncutul összemosolyogtak, mintha látták volna, hogy hová megy a Nap. A pacsirta fölsírt:

Bing Ede János dr., lapunk belső munkatársa, a délnyugati harc-téren szerzett súlyos betegségével a klagenfurti kórházban fekszik.

— Elment! S azt is tudom, hogy miért megy a hegyek közé! Ott lakik a sasmadár... Az a kedvese... Óh én, szegény pacsirta, hogy fáj a szivem! Tegnap is, ma is kértem, hogy ne menjen hozzá... Rám sem nézett, csak dühösen mosolygott... Látad-e, hogy ma is milyen haragosvörös volt a képe, a mikor leszállott?!

Köd ereszkedett a csendes mezőre. Esti szellők mókáztak a karcsu buza-kisasszonykákkal. A kakuk megszólalt komoran:

— Megértem a te keservedet, de oktalannak tartom. Hallgass rám. Te magad idézted elő a szerencsétlenségedet, igen, te, és pedig azzal, hogy a Mindenség legnagyobb költőjét, a Napot megszeretted...

A Hold előbujt az aether-labirintból. Halovány és bús volt az arca. A kakuk rámutatott:

— Látod-e? Az is a Napot keresi. Olthatatlan szerelemmel jár utána, de hiába. A költők szive nem olyan, mint más halandóé, pláne a Nap szive! Lángra lobbannak, és vége. Ezért mondják a magadfajta csalódott asszonyok, hogy: szalmatűz volt... Nem! A költők szerelme örök és mérhetetlen: mindenkinek juttatnak egy-egy sugarat...

Komor hangjában rajongás csendült:

— A hány sugára van a Napkirály urnak, annyi irányba lüktet az ő végtelen szive. Mosolya milliárd

Hölgyek gondja a piperecikkek beszerzése!

Illatszerek, piperezappanok vásárlása előtt Brázay Kálmántól kérünk árlapot! Brázay akácillata és a többi különlegessége kitűnő! A Brázay-készítmények mindenütt kaphatók!

Budapesti raktár: VIII. kerület, Baross-utca 43. szám.

teremtett lényeknek szól s az a milliárd lény mind boldog és mind csalódott... mind örül s mind sir... Mi lenne, ha a Nap csak egy irányba nézne? Elégne minden. Boldog az, a kire egyszer ránéz! A rög lelke is megtermékenyül. Boldog, a ki ragyogását árnyékból nézi; a ki egyetlen sugarával megelégszik; és százszor boldogtalan az, a ki nem tudja, hogy a Napnak egyetlen sugára többet ér, mint ezer másnak minden mosolya s minden ereje...

A pacsirta csőröcskéje remegett.

— A ki szerelmesül a Napot választja, ne maradjon a porban, hanem lélekben emelkedjék a Nap felé. Értse, vagy sejtse meg az ő fénye és ragyogása misztériumát. A fájdalom a világ mozgó ereje, a féltékenység a por természete. Fájdalom nélkül semmit sem ér az élet, de a féltékenység a boldogságot megöli. Óh szegény, kis balga, miért vagy oly önző? Miért kívántad a Napot, mikor egy szentjánosbogárka is elég világosságot adott volna neked? Boldogtalan pacsirta, nem látod a nagy fényességtől a saját boldogságodat!

— Szeret a Nap? — rebegette a pacsirta.

— A Nap mindenkit szeret, mindenkit éltet, mindenkit üdvösít!

— De nem néz rám...

— Nem néz rád, de látod a fényét és érzed a melegét...

A pacsirta fölajdult.

— Nem elég!... Mit tegyek?!...

— Megmondtam.

— Öngyilkos leszek!...

A kakuk a szárnyát vonogatta.

— Elmegyek... Jó éjt... A tojást...

A kakuk éleset rikkantott a holdvilágos éjben:

— Isten ments! Mit gondolsz? Majd a gébics, a barázdabillegető, vagy a rigó... Jobb, ha te is az ő gondozásukra bízod a fiókáidat s elmész Tobzós doktor urhoz és fölveteted magadat a fenyő-szanatóriumba...

Elköszönt. Hazament. Fészkébe bujt, de nem tudott aludni. A Napot várta.

Szomoru madár a gerlemadár, de ezren sem lehetnek olyan boldogtalanok, a milyen ő egymaga volt. Hajnal előtt elbóbiskolt. Álmában is könnyezett. Hajnalhasadáskor fölrezzent. Fázott. Kicsinyeit betakarta s a fészkéből kikukkantott. Csupa víz és sár volt a mező.

— Istenem, mennyit sirtam!...

Pedig olyan picike volt egy-egy könye, mint a gombostűfej.

— Hol lehet a Nap?

Erdőn-mezőn köd gomolygott.

— Miért búsul anyu-madár? — kérdezték a kicsi fiókái.

— Hogyne búsulnék, mikor apátok nem jön...

A legokosabb pacsirtafi hozzábujt.

— Ne búsuljon. Bizonyosan elromlott a tüzeszeker valamelyik kereke, csipegte kedvesen, — de Isten bácsi megcsinálja s akkor hazajön...

Nem jött, pedig a harangvirág már delet csengetett. Enni adott a fiókáinak.

— Lakjatok jól, kicsi lelkeim!

Búsan tollázkodott.

— Anyu-madár, mikor jön a Nap-apánk?

Azt gondolta, hogy a sasnál szerelmeskedik...

— Reggelre hazajön.

Lassan-lassan az alkonyat leszállt.

— Aludjatok, kicsi pacsirtáim...

Iromba sötétség lepelt be mindent. Se hold. Se csillag. Szakadt az eső. Ostort suhogtatott a mező fölött. Valaki, a kinek nagy hangja van, félelmetesen kiabált, s a szélbikák eltaposták a zsendülő vetést.

— Jövel, Nap! — susogták mindenek.

A rémület éjszakája volt.

Lázár István, *Ruth* című regényünk írója.

Márton Ferencz rajza.

— Jövel, én uram... — rebegette a pacsirta.

Az eső megállt. Reggeledett. És a Nap sehol! A pacsirta szíve reszketett. Azt gondolta, hogy a sasnál szerelmeskedik...

De most egyszerre megszakadt a köd. Mintha millió ágyugolyó vágta volna szét. Fekete szélroham törtetett végig a világon s irtóztató viharfelhők hőmpölyögtek napnyugat felé, megannyi homálytestű sas... és a láthatáron megjelent a Nap fáradtan, diadalmasan!

— Napisten! — kiáltották hegyek és völgyek.

— Világ életője! — ujjongott a föld.

— Szent fény!

— Világ kedvese... — susogták mindenek.

És az ég peremén állva, jóságosan és szerelmesen mosolygott a Nap...

A pacsirta a barázdából megdöbbenve és elámulva nézte az ő aranyarcú, szentséges urát. Látta a felhők szerterobbanását, de nem tudta, mi történt, csak annyit látott, hogy ég-föld ismét tele van fénnel; hogy a távolban már zörög az eke; hogy riadtan fut a felhők vert hada... hogy elmúlt a vihar... csak annyit tudott, látott, érzett, hogy az egész világ üdvözült!

Meglebbent a szárnya, magasba röppent, gyöngye teste a kékségbe vészett, de édes dala betöltötte a mosolygó eget. A szántóvető levette a kalapot... Az örök szerelem himnuszát csattogta odafönt az ő harcot vivő, hatalmas urának, a ki az egész üdvözült világban csak őt, a feleségét nem látja, s a ki az egész világot mégis csak érette, a szegény, kicsi, fakó pacsirtáért üdvözíti...

Joffre tábornok látogatása az olasz fronton 1915 szeptember 4-én. Tőle balra Cadorna, a Vörös Keresztes kórláz parancsnoka mögött az aostai herceg állnak.

AZ UJ GARDEDÁM.

Divat dolga minden — még a kutya is. Télen a muffokból kandikált elő a didergő kis ölebecske, nyakán a rózsaszínű vagy piros szalagocskával, ilyenkor, a korzó szezonjában, Isten tudja hová lesznek a kis pudlik — pardon! — a Blak-Tan-Terrier-ek. Ilyenkor a kecses, sovány, hosszuszőrű, fehér agár járja, amelyet hiába vezet bájos urnője pórázon, mégis csak úgy hat a dolog, mintha nem a hölgyecske vezetné a kutyát, de a kutya lenne a gardedám. A kutya ugyanis sokszor monumentálisabb, mint maga a hölgyecske.

A kis ölebecskét most komoly angol dresszbe öltözött urfiak vezetik — de micsoda ravasz motívum rejlik e színleges állatbarátság mögött! A hivatásos Don Juanok ugyanis — vagy ahogy apáink nevezték — arszlánok, nagyon jól tudják: milyen mosolyra készítő látvány egy olyan patkányszemű kis állat a komoly pórázon, de ők éppen erre a mosolyra számítanak. Ismerik a maguk Pappenheimerjeit és tudják, hogy alig állja meg egy is közülük, hogy el ne szólja magát az ilyen eleven játékszer láttára: oh! milyen édes! És ezzel már el is van érve a cél. A kutyuska — hogy is mondjuk csak? — ismerkedési ürüggyé lépett elő.

Pedig — hiába! — szebb divat volt az, mikor még a hölgyek a törpe kutyákat viselték. No igen, viselték, mert az ilyen «Bébé» (ott hívják így rendszeren, ahol nincs kétlábu bébé!) teljességgel a toaletthez tartozik, mert ahogy van ruha, mely jól áll, van kutya is, mely jól, vagy kevésbé jól disziti a gazdáját. Egy olyan kis vinnyogó féreg persze, mely elfér télen a muffban, nyáron a bluz egy ráncocskájában, jól áll mindenkinek, de az előkelő dáma részére az ilyesmi már tulságosan játékos; a sportlady például már «igazi» kutyát akar. (Bár hiszen az a picit se hamisított!) Sőt még ez sem tökéletes meghatározás, mert — ne tessék nevetni! — vannak direkt férfi- és direkt női kutyák — már mint hogy kutyák direkt férfiak és direkt nők részére. (Ugyan megáll az előbbi, ősrégi disztinkció is.) Ez az elkülönítés oly szigorú, hogy csak a legkritikább esetben lehet a kettőt egymással

felcserélni. Így például az angol bulldogg a maga őserőjű zömökségében, szinte az utálatosságig felfokozott vérszomjas megjelenésével, zord, de egyben arisztokratikus természetével kizárólag a férfiak számára való. Ugyancsak erősen sportszerű megjelenésének kell lennie egy fiatal leánynak például, hogy a bulldogg «jól álljon neki.» Kontrasztokkal itt nem lehet dolgozni. Viszont az angol bulldogg testvére, a francia törpe-bulldogg, mely olyan mulatságos a maga megnyírt füleivel, szinte úgy hat, mint hölgyének udvari bolondja. Lehet csunya is, annál jobb, mert még csufisága is graciózus. Katonák számára csak a terrier stilusos — ez is olyan katonás, olyan «stramm» külsejű, mint a fiatal hadnagy urak. Valószínűleg ezzel függ össze bizonyára, hogy az ifjú kisasszonykák is rajonganak e katonakutyáért.

Ugorjuk át a daxlit, mely szerfölött férfias jelenség és így mindenkinek az oldalára illik s térjünk át a kutyák királyára, a legdivatosabb kutyára, mely talán azért is a legdivatosabb, mert angol — s előttünk ma az angol a legnagyobb kutya. Ez a Nagy Kutya a greyhound, a herceg, a királyfi a kutyák között, még az agárnál is előkelőbb, bár rokonságban van vele. (Gondolom: nagybátyja.) E nemes sarjról fel fogja jegyezni a történelem, hogy megalapítója volt az angol coursing-nak, a mit mi «barbárok» ugyan csak kutyafuttatásnak nevezhetünk, de ami még így «barbárul» is igen előkelő sport. A grey ugyanis — mellesleg: ez a grey nem azonos ama bizonyos Sir Edward Grey volt angol külügyérrel, bár mondják, az is nagy kutya, nemcsak a vicebíró — mondom, ez a grey meggyőződésből sportsman, vagy sportlady (már a szerint, a milyen nemhez tartozik), telivér, mint az arabs paripák s a coursing idején olyan kétségbeesett ambícióval galopposzik a nagy versenyfutásban, akár a legelső favorit a lóversenyen. Ezért nem is alkalmas az utcára gardedámnak. Melyik sportlady tudna versenyt futni vele? Vagy melyik tudott volna vele pláne tavaly, a tegnapi divat idején, mikor a legbővebb szoknya se volt több, csak százhusz centiméter alul, a — behasítással együtt? ...

A négylábu gardedámok társadalmára egyébként még az eddigienél is fényesebb jövő vár. Társadalmi karrierjük egyenesen kiszámíthatatlan. Ma még — egyelőre — jogosulatlan konkurrenciát csinálnak nekik az utolsó korosztályú népfölkelőjelöltek, de ha a 43—50 évesek is elmennek, a nők utcai diszkiséréte végérvényesen a négylábuak kötelességévé és jogává lesz. S elvégre, az asszonyok tán nem is igen fognak veszteni a cserén. Nagybátyám, a tábornok, elvesztette a tollkését, de a kutya hű állat — mondja ugyanis a derék Ollendorf és mint mindenben, ebben is igaza van. A hűség pedig mindenekfelett való az asszonyok szemében — már mint a mások hűsége. Eddig is mindig kutyahűséget kívántak tőlünk, most végre megkapják. Az új gardedámoktól tudniillik.

Tövis.

BRACHFELD F.

Ő cs. és apost. kir. felsége kamarai szállítója
Csász. és kir. udvari szállító

Tábori fehérneműk és csőkabátok.

Féregóvó selyemingek és alsóruházat.

Nyári ingek és harisnyák.

Úri nyári ruházat mérték után.

Budapest, Dorottya-u. 1. Gizella-tér sarok.

I. V. M. I.

Irta KÁZMÉR ERNŐ.

— augusztus 25.

Az Aventinusról és a Szenthegyről a tribunok árnyai szállnak alá, a sirok romjai alól. Regulusok, Cincinnatusok és Scaevolák kelnek ki, mert érzik, hogy Itália, a Garibaldi, Mancini, Tomaseo és Manin egységesnek, szabadnak és függetlennek álmódott Itáliája vigasztalan szomorúságokkal van tele, mint hajdan Jeruzsálem s Jób panaszai és a Jeremiás siralmi is méltatlan panaszok a rémképekhez. A babér, mely még nem övezhette körül a »sempre avanti bersaglieri«-k homlokát, ezrek könnyétől felöntözve vár a Capitolium szent halmán és nem jön az óra, nem is közeledik a pillanat és még csak lázban sem várja a diadalt, hogy az ókori történet egy nagy ünnepélyének másolására készüljön — D'Annunzio tervezete után — a Luthertől elátkozott s Arminiustól utált örök város pirosingés népe, mely fölött még most is ott lebegnek a bosszuért esengő gladiátorok árnyékai s a hajdani apokalipszisok képzelt angyalai.

Mikor a hegylancok bibor sugarakban égtek s az almafák, akácok fehér virágokat öltöttek magukra s a sárguló kalászkok közül piros pipacsok tetszelegve mutogatták magukat a narancsszínű felhők között lenyugvó napnak, akkor e ragyogó pogány derűtség ellenére, hozzáférhetetlen tiroli hegységek csoportjai felé indult Itália hadserege s a kétségbeesés titáni szelleme, Dante, ma újra joggal kiálthatná:

„Oh! serva Italia! di dolore ostello,
Nave senza nocchiero in gran tempesta;
Non donna di provincie; ma bordello.“

(Purgatorio VI. 76–78.)

Szellők és olajfák ölelkezése helyett, citromfáktól körülövezett tündöklő tengerparti táj helyett az örök hó lábukig nyúl, szemeik elé beláthatatlan erdőségek tárulnak, sas vijjog, medve dörmög s az olvadásnak induló jéghegyek gleccsereiből lezuhanó víztömeg zaja siketít.

... Oh! serva Italia!

A Cima di Folzarego vagy a Col di Lana lejtői nem a Vezuv violaszínű lejtője, melynek kráteréből gázként szétfosladozó füstfelhő gomolyog ki s Paolo Veronese szinaranyba mártott ecsetje sem volna képes visszaadni a felső cordevolei völgy szingazdagságát, mely mögött a pokoli negyvenkettesek, a felvonuló tiroli standschützök meg magyar honvédek általános szürkeségbe olvadtak bele s a sziklakemény talajból felhányt fedezékek mögül küldik az elháríthatatlan vég-

Szele Károly 38-as gyalogezredbeli zászlós, hősi halált halt az északi harctéren.

zetet, a nyomorúságok szédületes változatait, az izzó sebeket Itáliának.

Ha Giottót ismerni akartuk, Padovába mentünk, a Caraccikat Bolognában láthattuk s Andrea del Sartót Firenzében.

Giulio Romano romantikus művésze Mantovában tündökölt teljes fényében. Ma Padovában fojtó füstoszlopokat

okádnak hiányos és félszeg felkészültségű municiógyárak, Bolognában fantasztikus tisztek csörgetik kardjaikat s gépfegyverosztagok gyakorlatai ijesztik az embereket. Firenze béna, nyomorult és torz mosolyu, halálra szánt rokkant katonák tragikumától fülledt és szürkén zajos. A Pitti, a Strozzi, a Signoria paloták környékéről, mindaz a mi eszményi, művészi és emberi, elsőprődött és egyetlenegy örületes lendület van mindenütt: mi történik a határon?

S a határon — egymástól nem messze fekvő falvakban, — melyek mintha gigászi kéztől eldobatva, véletlenül hulltak volna le a dombokra, emlékezetet meghaladó idők óta mindig három ivadék élt boldogan. A csöndes, álmos falvakban, a tikkasztó melegben csak legyek röpködtek és zümmögtek, öregasszonyok fakó hangon köhécseltek s kis gyermekek mereven néztek a jövevényre, — míg emberek és asszonyok a fekete földön hangya módjára forogtak, miközben szakadt róluk az izzadság.

Most ott mindenkinek a szive alatt örökdő öröme gyulladt ki s a lelancolt lelkek riadoznak. Téli mesék s régi tompa énekek hősei elevenednek meg, az Andreas Hofer, Josef Speckbacher és a Joachim barátira való emlékezés megdobogtatják a munkától és az évtizedes, mindig kétséges békétől elfáradt sziveket, megtört, öreg szemekben kigyulladt a győzelem forró és lobogó tüze és az örökké fehér bércet hívták őket. Sterzing, a Passeirtal s St. Leonhard — honnan csak félórányira van a Sandhof s nem messze a Pfandlerhof.

S a magyar Alföld is elküldte duzzadó, erejükben fénylő, napsugaraktól barna fiait s a nagy, zugó erdőben, havasokban és villámló gleccserekben törnek maguknak utat. A kis falvak kiűritve, némán alszanak s talán házaikat el is sodorja a Jelen muzsikája: a 42-es himnusza. S fényben, szárazon és esőben is, lemondón állnak ott az ősi házak és a havasokban a Mailand felé szárnyalók — hol Andreas Hofert kivégezték — küldik halálos golyóikat rettegő szívű, keservesen vacogó sirású bersaglieriknek.

A szabadság eltűnését Michelangelo vésőjével egy sarkra a közeledő éjjellel szimbolizálta, bár a természet Olaszországnak — különösen Róma környékének — sajátságos fát adott: a ciprust. A Capitolium Jupiter templomának közelében sűrű csalánbokrok állnak s Szent Calixtus katakombáiban csak a bürök pompáznak. A pontusi mocsarak miazmái sárgás-zöld színt kölcsönöznek az arcoknak s a folytonosan fenyegető malária: a temető hívó hangja.

Csalánok, bürök és gőzölgő mocsarak ellen fogtak össze: a havasi gyopár és az árvalányhaj.

S a hegygerinceken titkos rezzenésre felvetik fejüket a védők s elnyujtott ének, néhány eltitkolt könyecsepp... és vérszínű lesz a falevél... s csak nagyon kicsit rezgőbb a hang, hogyha imádkoznak:

— Isten, ver meg Itáliát...

berei Papp-Ragány László, 6-os huszáronkéntes.

MIÉRT NEM ÉNEKELTE

el Jadlowker szombaton, október 2-án egyetlen búcsúhangversenyét, a melyben hosszabb időre óhajtott Istenhozzádot mondani a pesti publikumnak? Ez a sötét kérdés marcangol bennünket néhány nap óta, ezért nem tudunk csöndes éjeken aludni, ez ül mögöttünk nappal mint atracura és ezért változott kérdőjellé a lipótvárosi zenesmokok egyébként oly értelmes ábrázata. A hangversenyiroda, mely a boldogult Néopera hajléktalanná lett trubadúráját manasztálja, azt mondja, hogy a bucsúhangverseny október 23-ára halasztódott, mert a kamaraénekes több vidéki városba kapott meghívást, hogy jótékony célra hangversenyezzen. Ez nagyon szép természetesen, de mi mégis azt kérdezzük, miért következik Budapest a vidék után és mért oly későn, levelek hullása idején. Avagy október 2-ától huszonharmadikáig mindennap énekel Jadlowker e szép hazában? Nem énekel. És minden nehézség nélkül énekelhetett is volna szombaton, hanem ott van az eb eltemetve, hogy a Jadlowker-láz elmúlt, Hoffmann meséi véget értek és a hangversenyiroda meséjében sem kell hinnünk, mely minden jegy elkeltéről regél. Ime, most igazolódik a közmondás, hogy sok, a jóból is megárt, még Jadlowkerből is. Mi nagyon vendégszerető nép vagyunk, de — est modus in rebus — vég nélkül, nem udvarolhatunk a legnyájasabb *idegennek* sem, kivált ha már egy kicsit meguntuk.

Isten veled, aranyzáru Sultan-Flor, ki illatos voltál mint egy finom grófkisasszony, Isten veled szóke Purzicsán, diákéveink titkos szerelme, agyó szép barna Kir, melynek hamvaskék füstjén át annyi ábrándképet szőttünk. Kedvesek, drágák voltatok nekünk mindig, de hogy ennyire drágák legyetek, ezt nem bírjuk elviselni, ez sok a mi vérző zsebünknek és Vázsonyi nem ok nélkül tett büntető feljelentést a zsirkirályok ellen. Bocsnatot kérünk, de ha már meg nem halhatunk a hazáért, élni szeretnénk érte, élni és ez annyit jelent, hogy

Bleek-Schlombach Emil, a The Continental Times gallipoli-i haditudósítója.

ezután legfőlebb kriszkindli gyanánt fogunk élvezni benneteket és addig be kell érünk a proletár Szultánnal flór nélkül, a demokrata Királlyal, mely koronáját gyakran kócmadzagból fonva viseli magában és a Hölgygyel, a mely nem használ parfümöt. Ezért bucsuzunk oly fájó szívvel töletek régi kedveseink és ezért kérdezzük borongva, miért is vagytok olyan drágák nekünk.

Egy pápaszemes, fúrge kis német ujságíró, *Bleek-Schlombach* Emil, a *The Continental Times* gallipoli-i haditudósítója tartott a minap előadást az Urániában a Dardanellák ostromáról. A sokat tárgyalt kérdéstről még mindig tudott ujat, érdekeset mondani s végezetül természetesen ő is arra a konkluzióra jutott, hogy hiábavaló az antant minden erőlködése: a Dardanellákat sohasem fogják bevenni. Az érdekes vendég fölolvassága előtt *Pekár* Gyula tartott nagy figyelemmel kísért előadást csáfordi Tóth Ferenc báróról, a Dardanella erődök magyar származásu megteremtőjéről. Mindkét fölolvassást zajos tapssal honorálta az egybegyűlt előkelő közönség, mely teljesen megtöltötte a nézőteret. Az est tiszta jövedelmét a *Vörös Félhold* javára fordították.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

— *Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.* —

Helyreigazítás. Lapunk 36. számában közöltük Barabás Emil huszárfőhadnagy arcképét. Az aláírásba tévedés csuszott be, amennyiben Barabás főhadnagy nem a 11., hanem értesülésünk szerint a 16. huszárezred kötelékébe tartozik. — **Gyöngyvirág.** Nem vált be. — **Jóslat.** Még mindig alul marad a közölhetőség mértékén. De azért biztathatjuk. — **Téves utakon. A kopenhágai úr.** Egyikben sincs semmi a széppróza kellékeiből. — **Találkozás mátkámmal.** Tud ön szebbet is. — **Kl. Emma.** Igénytelen mind a kettő. — **Tabán fölött stb.** Ön a Tabánt a szív titokzatos erdejének nevezi. Miért? A másik kettő sem vált be. — **Gyónás.** Alkalmilag ennek is sorát ejtjük. — **H. K. és F. Á. Csongrád.** Minden jó felvételt szívesen közlünk. — **Manci.** Próbáljon jobbat. **Testel:** nem jó, — két t-vel kell írni. — **Messzi nagy Oroszországba.** Nem szeretjük az ajánlott verseket. Ez különben sem vall az ön tollára.

Felelős szerkesztő: DOBAY ISTVÁN.

Főmunkatárs: NÁDASDI BAÁN ACHILLES dr.

Laptulajdonos: DOBAY ISTVÁN és SZÉNÁSY SÁNDOR DR.

Frenreisz István

Éttermei

katonatisztek kedvelt találkozó helye.

Saját borpincék. — Telefon: József 35—87.

Budapest, VIII., József-körut 56.

A legjobb német pezsgő!

FEIST-FELDGRAU

FEIST-CABINET

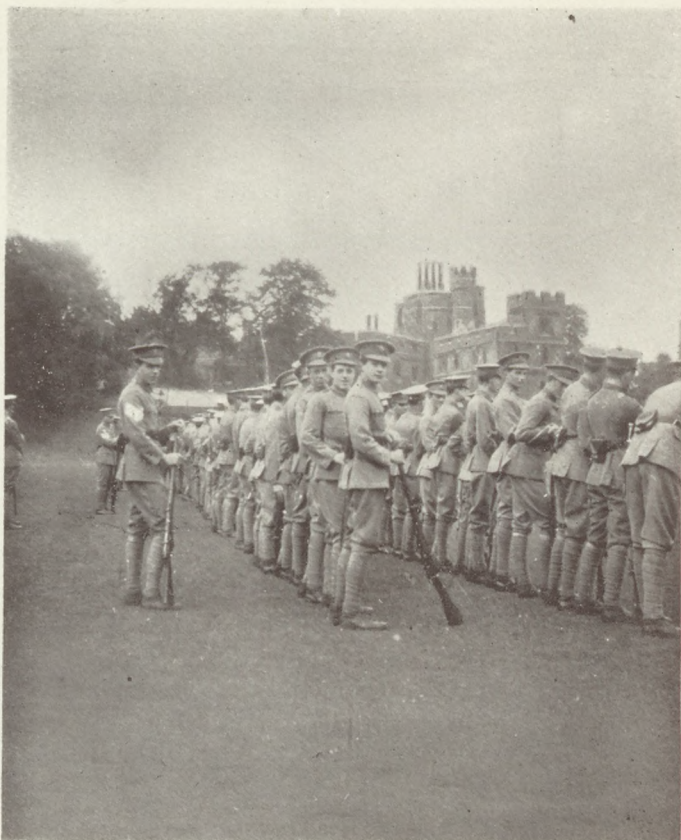
FEIST-CORDON

FEIST-ROTWEIN-SEKT

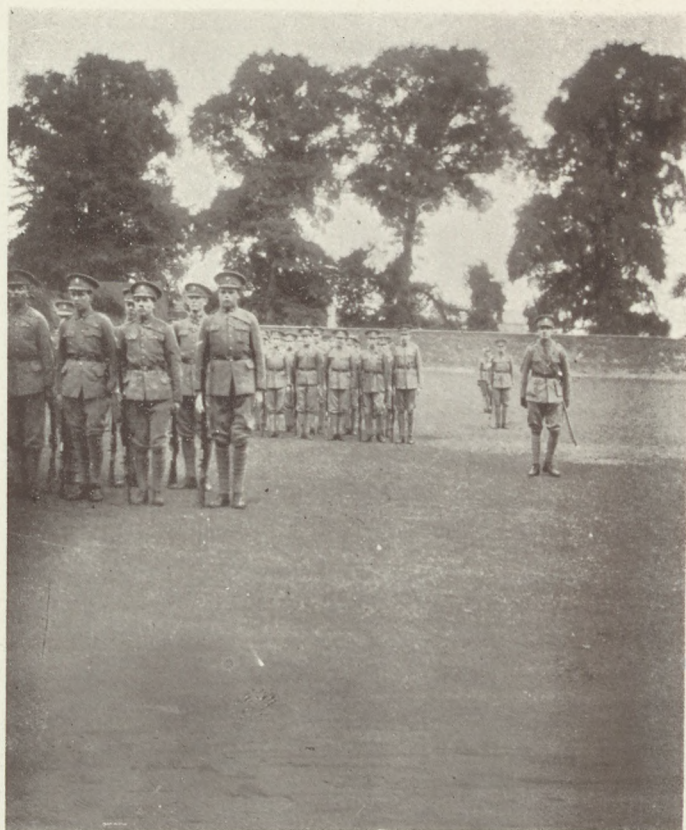
FEIST PEZSGŐGYÁR r.-i., Frankfurt a. M. Alap. 1828.

Főraktár Magyarország részére:

Budapest, VI., Podmaniczky-utca 10. Telefon 81-84.

Az Eton College parkjában: Anglia legelőkelőbb intézetének önként jelentkezett diákjait két hónap alatt katonailag kiképezik s a harctérre viszik.

Az olasz harctérről: Magyar népfelkelők egy alpesi falun keresztül a frontra vonulnak.

Dobay István felv.

Porosz sebesültek elutazása a sátoraljaujhelyi megfigyelő állomásról.

Kálmán Ernő dr. felv.

Ullmann György és Jeszenszky Ferenc 4-es lovastüzér hadnagyok, harctéri fogadó-szobájukban.

Fülke Lajos káplár felv.

A Ritz közkedvelt DISZTERME

legalkalmasabb teadélutánok és művész-
estélyek rendezésére Budapest, Eötvös-tér.

HUBERT J. E.

GENTRY CLUB

kapható minden nagyobb üzletben

ELSŐ MAGYAR
PEZSGŐ-GYÁR
POZSONYBAN

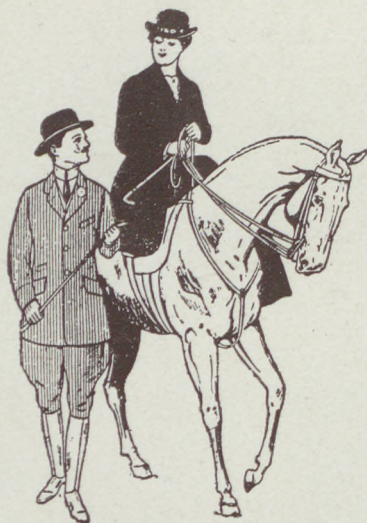
Alapított 1825-ben

Camhi A.

Legfinomabb perzsaszőnyegek raktára.
Keleti himzések. Antik különlegességek.

Telefon 62-59. Budapest Telefon 62-59.

IV. kerület, Váci-utca 11/b. szám.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. osztrák udvari szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem. Katonai és tábori ruhák.
Elegáns utcai öltözékek, látogató-toi-
lettek. Kabátok, szőrmék. Kosztümök
14-17 éves fiatal hölgyek részére. Leg-
újabb szabásu hölgylovaglöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállítás-
ban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

A BIKSZÁDI VIZ

szerencsés vegyi összeté-
telénél fogva hatásában felül-
mulja a gleichenbergi, emsi,
seltersi vizeket. Ideálja a
lúgos-sós ásványvizeknek s
igazi gyógykincs a szenvedő
emberiség számára. Idült
hurutos bántalmak, vesekő,
angol- és görvélykór
pompásan or-
vosolhatók
vele.

KITŰNŐ ASZTALVIZ.

Urmánczy Nándorné **Szakácskönyve** az uri világ
izlése. ..

**A könyv ára kötve 3 kor. 60 fillér. A szerző
könyvének tiszta jövedelmét a háboru árvái
felsegítésére fordítja.**

Eltér minden eddigi sablonos rendszertől. A mai viszonyokhoz alkal-
mazkodik. Közel 500 eredeti, praktikus étel receptjét maga próbálta
ki és a ki utána csinálja, biztosra mehet. Főszempontjai: takarékos-
ság, izletesség, egészség. Kiállítása igazán művészi: címfődelét *Glatter
Gyula* festőművész rajzolta. ** Megrendelhető: **A Társaság**
kiadóhivatalánál, Budapest, Ritz-szálló.

Alapítva 1830

Telefon: 2-73

Guttmann A. és Fia
uri szabók

V. Királyi-utca 1.
Greshampalota

Budapest